

Arrest

nr. 167 602 van 13 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 september 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 11 december 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf dié op datum van 02.09.2011 bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard dd 02.12.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 10.12.2013 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.3. Op 11 december 2013 worden de verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

betrokkene verklaart in haar asielprocedure op (24.09.2010) (19.08.2010) het grondgebied te hebben betreden. Op 25.08.2011 werd (zijn) (haar) tweede en laatste asielprocedure afgesloten met een beslissing tot weigering door DVZ. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheids- en de redelijkheidsplicht.

Verzoekende partijen betogen dat hun zoon A.Z. ernstig gehandicapt is en zij ter staving hiervan diverse medische attesten hebben voorgelegd. Hun aanvraag werd op 2 december 2011 ontvankelijk verklaard zodat zij twee jaar in bezit waren van een attest van immatriculatie. De arts-adviseur concludeerde

echter dat het dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Het komt echter vreemd voor dat de dienst vreemdelingenzaken de ziekte van het kind niet ernstig genoeg vindt terwijl de FOD Sociale Zekerheid het kind als gehandicapt erkent en hem niet minder dan twintig punten werden toegekend bij de berekening van de impact van de handicap. Hieruit blijkt dat het gaat om een ernstige handicap die verregaande implicaties heeft voor het leven van het kind. Bovendien zijn de bevindingen van de arts-adviseur niet verenigbaar met wat in de medische attesten wordt geattesteerd, en dit zonder het kind nog maar gezien of onderzocht te hebben.

Verder wordt het attest van immatriculatie na twee jaar ingetrokken omwille van de eerste bestreden beslissing dit terwijl de arts-adviseur geen bijkomend onderzoek aan het lichaam heeft gedaan. Verzoekende partijen menen dat dit onzorgvuldig handelen uitmaakt.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die door het kind van verzoekende partijen werd aangevoerd op 10 december 2013 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat *“Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”*. Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van dit advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt in casu onderzoek naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

2.7. Het medisch advies van de arts-adviseur van 10 december 2013 luidt als volgt:

“(…)

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de gastro-oesofagale reflux dient gesteld dat deze door eenvoudige maatregelen zoals houding en de voedselkeuze kan verholpen worden. Aangaande de cariës dient gesteld dat hiervoor inmiddels voldoende tijd is verlopen om deze te verhelpen. Aangaande de hersenverlamming zijn er in vergelijking met de aanvraag d.d. 10.12.2010 geen nieuwe elementen en dient dan ook verwezen te worden naar het medisch advies d.d. 26.07.2011 van de hand van dr. Van Doren, arts-adviseur DVZ. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”

2.8. Zoals blijkt uit dit medisch advies betwist de arts-adviseur niet dat het kind aan een ernstige handicap lijdt, maar verwijst hij naar het advies van een collega arts-adviseur die reeds op 26 juli 2011 deze toestand beoordeelde en concludeerde dat de benodigde medische zorgen voor de handicap van het kind beschikbaar en aanwezig zijn in het land van herkomst.

Immers wordt in het advies van 26 juli 2011 als volgt gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door de genoemde persoon in het kader van zijn vraag om machtiging tot, of verlenging van verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.12.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Verwijzend naar het medisch attest afgeleverd op datum van 07/10/2010 van Dr. Claus Elise, huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan een hersenverlamming met spasticiteit en partiële epilepsie. Betrokkene , zou rolstoelgebonden zijn. De behandeling bestaat uit logopedie, orthopedische hulpmiddelen, aangepast onderwijs.

Verwijzend naar het “vertaalde” medische attest dd. 13/10/2009 van Dr. Kuturec Marija, neurologie, blijkt dat betrokkene lijdt aan een cerebral palsy met quadriparese en partiële epilepsie. Wat de epilepsie betreft, zijn er sinds 2006 geen aanvallen meer geweest en de ouders hebben de medicatie dan ook gestopt. Betrokkene zou een hypotonie vertonen t.h.v. de romp maar een hypertonie t.h.v. de ledematen,

Wat zijn mentale vermogens betreft, dit moet nog getest worden. De behandeling bestaat uit kinesithérapie in een gespecialiseerd centrum (geen duidelijke vertaling), orthopedische opvolging, orthopedische hulpmiddelen, logopedie, psycho-test om het meest aangepaste type onderwijs te bepalen. Deze psychotest zou dan afgenomen worden op het kabinet van Psycho-fysiologie. Om de 6 maanden ' is er dan een controle nodig. Dit attest werd afgeleverd door het Universitair Centrum voor Kinderaandoeningen of Pediatrie.

Verwijzend naar het medisch attest dd. 10/02/2011 van Dr. Rossillon, van het ziekenhuis St-Pierre te Ottignies, blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige spastische tetraplegie. Kinesithérapie is nodig en orthopedische hulpmiddelen.

Verwijzend naar het resultaat van de NMR hersenen van 17/02/2011 van Dr. Borschette Christophe, blijkt dat de hersenen eutroof voorkomen zonder focale laesies.

Verwijzend naar het medisch attest dd. 20/12/2010 van Dr. Danvoye, neuropediater te Ottignies, blijkt dat betrokkene lijdt aan een niet-evolutieve aandoening met centrale hypotonie en hypertonie t.h.v. de ledematen. Er zou sprake zijn van epilepsie. De pediater geeft aan hierover geen verdere gegevens te beschikken. Betrokkene heeft kinesithérapie nodig 3x per week en orthopedische opvolging. Onderwijs van het type 4 zou gestart kunnen worden.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene reeds in Macedonië een volledig bilan kreeg in het Pediatrisch Universitair Ziekenhuis. Het gaat om een hersenverlamming of cerebral palsy met hypotonie van de romp en hypertonie van de ledematen. Betrokkene kan moeilijk rechtop zitten. Hij kan op de tippen van zijn tenen stappen mits ondersteuning. Hij heeft regelmatig kinesithérapie nodig en orthopedische hulpmiddelen. Hij neemt geen medicatie en hij kan zelf eten. Hij lijkt alles goed te

begrijpen maar hij kan enkel een paar woorden zeggen in zijn moedertaal. Hij moet getest worden om het type onderwijs dat hij nodig heeft te bepalen. Hij heeft ook logopedie nodig.

Wat de epilepsie betreft, alicht gaat het om koortsstuipen die eenmalig hebben plaatsgevonden in 2006. De ouders zijn de medicatie voor epilepsie gestopt en betrokkene heeft geen aanvallen meer gehad. Het EEG en de NMR hersenen zijn ook volledig normaal.

Het gaat hier om een ernstige aandoening en betrokkene zal levenslang zorgen nodig hebben maar de zorgen zijn beschikbaar in Macedonië zoals vermeld in het vertaalde attest afgeleverd door het Universitair Kinderziekenhuis. Zij stelden kinesitherapie voor, logopedie, orthopedische hulp en aangepast onderwijs waar een psycho-test kon uitgevoerd worden op het psycho-fysiologisch kabinet.

Betrokkene kan enkel reizen mits begeleiding en mantelzorg is nodig.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Macedonië:

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

<http://www.poraka.oit.mk/en/background.htm> <http://traortoh.com.mk/english/cerebrai.htm> Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank1 :

o van International SOS2 van 03/06/2011 en 17/05/2011 met uniek referentienummer 3457 en 3436

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat neurologische opvolging alsook opvolging door een revalidatie-arts beschikbaar zijn en dit in het Spécial Hospitat for Orthopédie Surgery and Traumatology te Ohrid. Fysiotherapie en logopedie zijn beschikbaar o.a. in het rehabilitatie instituut te Skopje.

De aandoening vormt geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene want medische behandeling is mogelijk in het land van herkomst.

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Macedonië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Nu de arts-adviseur niet betwist dat de handicap van het kind ernstig is - zodat het stuk dat verzoekende partijen nog ter terechtzitting neerleggen ter staving van het feit dat hun kind gehandicapt is geen meerwaarde biedt, los nog van de vaststelling dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing zodat het niet dienstig kan worden aangevoerd in onderhavige procedure - en dat behandeling vereist is waarbij werd vastgesteld dat deze behandeling verkregen kan worden in het land van herkomst, is het betoog van de verzoekende partijen waar zij verwijzen naar de medische attesten om de ernst van de handicap van hun kind aan te tonen, niet dienstig. Hun betoog mist immers feitelijke grondslag waar zij menen dat de arts-adviseur de ernst van deze aandoening niet aanneemt en zou besluiten dat het niet gaat om een levensbedreigende aandoening. Ook de conclusies van de verzoekende partijen met betrekking tot het afgeleverde en ingetrokken attest van immatriculatie zijn in die zin niet dienstig.

2.9. De Raad ziet evenmin in, nu de ernst van de handicap niet betwist wordt door de arts-adviseur en de verzoekende partijen nalaten de overige bevindingen van de arts-adviseur met concrete argumenten te weerleggen, waarom een persoonlijk onderzoek van het kind zich nog opdrong. Daarenboven wijst de Raad erop dat de arts-adviseur "*zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...).*" De Raad benadrukt nogmaals dat de arts-adviseur de medische toestand van het kind duidelijk kon vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen.

2.10. In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij in kader van hun aanvraag om medische redenen niet alle stukken hebben kunnen voorleggen die zij wensten voor te leggen aan het bestuur. Het bestuur is evenmin gehouden om verzoekende partijen persoonlijk te horen in kader van dergelijke aanvraag.

2.11. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking hoger is gebleken dat verzoekende partijen geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

2.12. Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing kan niet worden aangenomen.

2.13. In een enig middel gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten voeren de verzoekende partijen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen dat het niet redelijk is om hen na een dergelijk lang legaal verblijf hen te bevelen het grondgebied te verlaten. Het attest van immatriculatie heeft hen immers de mogelijkheid geboden legaal te verblijven en zich te vestigen en te integreren. Zij kunnen ook moeilijk terug reizen naar hun land omwille van de handicap van hun kind dat bovendien recent nog maar ontslagen werd uit het ziekenhuis en een nieuwe opname in april 2014 opnieuw nodig is. Hiermee wordt geen rekening gehouden.

2.14. De verzoekende partijen maken geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Immers wisten verzoekende partijen dat het attest van immatriculatie hen slechts de mogelijkheid bood op het Belgische grondgebied te verblijven in afwachting van een beslissing omtrent de medische regularisatieaanvraag. Nu deze aanvraag in hoofde van de verzoekende partijen negatief werd afgesloten, is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, wanneer deze vaststelt dat verzoekende partijen illegaal op het grondgebied verblijven, hen het bevel geeft om het Belgische grondgebied te verlaten. Het loutere feit dat verzoekende partijen zich zouden geïntegreerd hebben, waarvan trouwens geen enkel concreet gegeven voorligt, kan hieraan geen afbreuk doen. Bovendien kan een legaal verblijf van ongeveer twee jaar bezwaarlijk opwegen tegen een decennialang verblijf in het land van herkomst. Verzoekende partijen maken evenmin aannemelijk, dit temeer in het licht van de bespreking van het middel aangaande de eerste bestreden beslissing, dat hun kind hen niet zou kunnen vergezellen naar het land van herkomst omwille van diens medische toestand. Indien de medische toestand van het kind een dringende hospitalisatie vereist, dan staat het de verzoekende partijen vrij in kader daarvan een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen aan het bestuur. Nu het bestuur eerst geoordeeld heeft over de medische toestand van het kind en daarbij vastgesteld dat dit een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert, kan voorts bezwaarlijk gesteld worden dat de verwerende partij bij de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen rekening zou gehouden hebben met de medische toestand van het kind.

2.15. Gelet op voorgaande kan evenmin besloten worden tot een schending van de zorgvuldigheidsplicht nu niet blijkt dat de verwerende partij bepaalde gegevens veronachtzaamd heeft of tot een kennelijk onredelijke of incorrecte beoordeling is gekomen.

2.16. Het enig middel gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER